

Sant Jordi 2022



ELS REIS DEL FLOW

Aquesta narració ha estat escrita de manera col·lectiva per l'alumnat de 1r a 4t d'ESO de l'Institut de Tecnificació

Els reis del flow

1r A

Poc es pensava la Victòria que, després de tants anys, el Jaume, l'antic amic de l'escola, acudiria a la casa pairal dels seus avis.

El febrer de l'any 1994, va ser un any que la Victòria recordaria sempre. El dia 3 d'aquell fred febrer, va posar els peus a l'escola Llobregat, a la classe B, a 6è de Primària. Quan va posar els peus al passadís, la Victòria va notar la mirada hostil del Jaume, un noi ros, amb els ulls blaus. Era el típic xiquet fatxenda que pareixia l'amo de la classe. La Victòria, en canvi, era una noia tímida, però divertida i amb ganes de conèixer noves amistats. Ella era una noia avantatjada amb els estudis: sabia llegir molt bé i era una crack del càlcul numèric. Era una noia amb un aspecte afable.

La mestra Maria, de català, va aturar la classe i va dir als seus alumnes:

-Xiquetes i xiquets, us presento la Victòria, la vostra nova companya.

La Victòria, en veure com 20 mirades se li van clavar directament a la seua cara, es va enrojolar molt. La majoria de companys li van dir:

- Hola, Victòria!

Però en Jaume, a diferència de la resta, li va contestar:

-Hola, cap de tomàquet.

1r B

La Victòria, en sentir-ho, de seguida va anar corrents al lavabo amb els ulls plorosos. Les llàgrimes li regalimaven per totes les galtes. A la Victòria la van seguir l'Anna, la Sofia i la Júlia, que volien interessar-se per com estava. La Júlia, la més sensible de les tres, li va dir:

-No li facis cas, al carallot del Jaume.

-Trobes que m'ho mereixo, això? - va respondre encara plorosa.

-Clar que no t'ho mereixes. No li has fet res tu... Però tranquil·la, crec que li podem planejar una bona i merescuda venjança.

-Si tu ho creus....-va comentar la Victòria.

-Mira, per començar, podem dir calúmnies sobre Jaume i posar tota la classe en contra d'ell. Podem escampar el rumor que al Jaume li agrada l'Eugènia encara que no sigui veritat -va afegir la Júlia.

-O també li podem estirar els calçotets a l'hora d'Educació Física davant de tota la classe -va dir l'Anna, que també tenia molta set de venjança perquè estava ofesa amb el Jaume, qui havia tallat amb ella per anar-se'n amb la Neus.

-I si li tirem aigua del lavabo als pantalons perquè tothom cregui que s'ha pixat al damunt? -va preguntar la Sofia molt animada.

1r C

Al cap d'una estona, les quatre noies van tornar del lavabo cap a classe. La Júlia va picar dos vegades a la porta i va preguntar a la mestra Maria:

-Hi podem entrar?

-Bé... podeu entrar-hi. Però que no passi més! A la propera fareu cap a direcció com el Jaume, que ha estat expulsat de classe -va respondre la Maria amb la mosca al nas.

-I com n'ha marxat, de furiós! -va dir rient el Pere-. Es veu que ha rebut la taula i ho ha deixat tot per terra. Per cert, Victòria -va dir el Pere mirant-la- prepara't a l'hora del pati, que no voldria ser jo el seu enemic.

Va sonar el timbre del pati i la Victòria estava amb les seves amigues quan, de sobte, va veure que el Jaume i els seus amics, igual de milhòmens que ell, es dirigien cap a ella.

-Tu què t'has pensat, figaflor.... Que pots venir el primer dia i fer que m'expulsin de classe? Tu saps la bronca que em causarà quan els meus pares ho sàpiguin? Si em deixen sense la Súper Nintendo per culpa teva prepara't, perquè no duraràs aquí ni dos dies -va dir el Jaume amb un to amenaçant.

Abans que cap de les noies poguessin respondre-li res al Jaume per defensar-se de tals amenaces, el mestre Xavi, que sempre feia guàrdia al pati i havia parat l'orella al que havia dit el Jaume, se'l va endur altra vegada cap a direcció.

Mentre el Jaume era arrossegat pel Xavi contra la seua voluntat, la Victòria el va saludar irònicament i li digué:

-Adéu, maco!

2n A

Des de direcció van decidir que el comportament del Jaume era inacceptable i van acordar que es quedaria un dia sense pati. El Jaume, però, no hi va estar gens d'acord perquè just era el dia que podia jugar a futbol amb els seus amics i va decidir no complir el càstig.

La Victòria, però, que no li'n volia deixar passar ni una, estava molt pendent de tot el que feia el Jaume i quan el va veure entrar a la pista se'n va anar directa a comunicar-ho al cap d'estudis:

- Hola, Carles, avui el Jaume estava castigat sense pati, però he vist que està jugant a la pista de futbol amb els seus amics.
- Ah sí? Gràcies per dir-m'ho, ara aniré a veure què passa -va respondre el cap d'estudis fent un petit esbufec.

Després d'haver comprovat que el Jaume havia incomplert el càstig, des de direcció van considerar que el Jaume havia comès una falta greu i van decidir castigar-lo una tarda col·laborant en la neteja de l'escola, cosa que el Jaume no es va prendre gens bé. Però el veritable empipament li va arribar l'endemà quan el seu amic Miquel li va dir:

- Jaume, saps qui et va delatar?
- Qui? - va preguntar el Jaume de molt mala llet.
- Qui ha de ser? La mitja merda de la Victòria.
- Ara sí que l'ha ben cagada -va dir irat.

L'endemà, la Victòria rebia la primera carta amb amenaces a la bústia de casa seua.

2n B

La Victòria, aterrida i molt angoixada pel que estava vivint, va decidir fer el pas i explicar-ho a la seua mare:

- Mama, t'he de dir una cosa. És que hi ha un xiquet...
- ... que t'agrada! - va interrompre la mare.
- No, mama, tot el contrari. Tinc problemes amb ell - va continuar desconsolada.
- El primer dia i ja tens problemes? Què ha passat? - va preguntar preocupada la mare.

La Victòria, sanglotant, li va explicar fil per randa tot el que havia passat: la burla del primer dia, les amenaces al pati, la xerrada amb el cap d'estudis i, finalment, les cartes. Una confessió que desembocaria en un seguit de setmanes extremament complicades, atapeïdes de converses, mediacions, sancions i tensions en les quals, finalment, guanyaria el seny.

Va ser gràcies al sentit comú i l'entesa com el Jaume, la Sofia, el Miquel i la Victòria es van reunir a casa de la Victòria amb l'objectiu de realitzar el treball sobre demografia que els havia demanat la professora de socials. Va ser una tarda intensa i ben aprofitada, i ja era fosc quan va sonar el timbre i la mare de la Victòria es va alçar per obrir la porta i saludar la mare del Jaume, que havia anat a recollir-lo.

- Hola, Vanessa! - va saludar la mare del Jaume amb un somriure picardiós.
- Hola, Mònica... que.... què hi fas, aquí? No havíem quedat, oi? - va contestar estranyada la mare de la Victòria.
- Vinc a buscar el Jaume, el meu fill - va amollar la mare del Jaume.

L'endemà, a l'escola, el Jaume i la Victòria van comentar que havien notat un comportament estrany en les seves mares i van quedar que en arribar a casa els preguntarien de què es coneixien.

Dit i fet. La primera a formular la pregunta va ser la Victòria. A diferència del que es pensava li va costar molt obtenir una resposta i va haver d'insistir-hi molt. El Jaume, tot i que va trigar més a fer la pregunta, va rebre la resposta gairebé al moment, tot i que la seua mare va trigar uns minuts a reaccionar. Quan va arribar l'hora d'intercanviar-se la informació la Victòria, amb certa timidesa, li va explicar que la seua mare li havia contat que era una molt bona amiga de joventut i el Jaume, molt confós, li va explicar que la seua mare li havia dit que la Vanessa era la cosina d'una amiga de la infància.

2n C

A poc a poc, la Victòria i el Jaume van anar enfortint la seua relació d'amistat fins a convertir-se en millors amics. Compartien moltes tardes plegats i, juntament amb les seves mares, anaven al parc, participaven en les activitats que es feien a la biblioteca i anaven a berenar batuts de xocolata a la seua cafeteria preferida. Just va ser un d'aquells dies, en el moment d'acomiar-se, quan la Vanessa va veure un mòbil pràcticament igual al del seu marit al seient de la Mònica. Com podia ser? Era la funda negra amb el mapa de la ciutat de Barcelona i la seua inicial, ella mateixa la hi havia regalat. Què feia aquell mòbil al seient de la Mònica?

Feta un embolic i per inèrcia va decidir trucar al seu marit:

- Hola, amb qui parlo? - va respondre la Mònica mentre baixava del cotxe i sense mirar la pantalla.
- Tu, ets tu? No m'ho puc creure. La mare que et va... - va cridar enfurismada la Vanessa.
- Com? Qui ets? - va preguntar la Mònica confosa.
- Per què tens el mòbil del meu marit? - va insistir la Vanessa.
- Però què dius?
- Com que què dic? Albert és el meu marit i tu m'estàs dient que no!
- Albert Puig?
- Sí, Albert Puig.

3r A

Al Tanatori de les Corts, el Jaume estava plorant adolorit la mort de la seua àvia. La Victòria va anar a donar-li el condol. En aquell moment, s'adonà que, com a mínim, era una bona amiga. Un bona amiga és aquella qui sempre està al teu costat, però entre ells encara no sabien que tenien uns sentiments més intensos. I en la intensitat d'un dia com aquell, no era difícil que sortissin a flor de pell.

Llavors, la Victòria, veient tot el dolor del Jaume, li va declarar el seu amor i ell va expressar que també n'estava enamorat. Aquella mateixa tarda, després del funeral, la Victòria va venir a casa el Jaume a passar-li els apunts de la classe que s'havia perdut. De sobte, va entrar el senyor Albert Puig, el pare del Jaume, que es va quedar sorprenentment parat en veure la Victòria. El pare d'en Jaume va trucar la Mònica i li va preguntar:

-Es pot saber què dintre fot la nostra filla a casa meva?

En arribar a casa, la mare de la Victòria li va prohibir, sense cap motiu aparent, que tornés a casa del xic de qui estava enamorada.

3r B

La Mònica va dir a sa filla que hauria de passar del Jaume. No podia tindre cap mena de relació amb ell. Victòria li va dir que de cap manera ho faria.

-Has d'oblidar-te d'ell. De fet avui ens mudem -va dir la Mònica amb una veu trista.

-Mama, però...

-No diguis res, a les 10 t'espero baix.

La Victòria no entenia res. Va fer la maleta plorant i a contracor.

-Ja estic, però es pot saber per què ens n'anem? No fa ni un any que vivim aquí! -va dir la Victòria mentre mirava la seua mare amb els ulls vermells de tantes hores de plorar.

-El Jaume no és una bona influència per a tu, a més, no m'agrada el nou ofici i me n'han ofert un de millor -va comentar la Mònica amb un somriure forçat.

-Va, alegre la cara, Victòria, veuràs que la nova ciutat t'agradarà.

Set anys després...

3r E

La Victòria caminava pels passadissos de la Facultat de Dret de la UB buscant l'aula en què tenia classe. No la trobava, així que va decidir preguntar-li a algun estudiant. Casualment, va tocar l'esquena al noi que tenia més prop. En veure'l, es va quedar estranyada perquè la cara li resultava familiar però no recordava de què i no el va poder reconèixer del tot.

Quan li va preguntar a quina classe anava, li va dir que a la mateixa que ella, que l'acompanyava. Victòria seguia intentant recordar de què li sonava aquell xic.

Just en el moment de passar llista perquè la professora tingués el primer contacte amb l'alumnat, quan crida el nom de Jaume Puig Busquets la Victòria es va quedar petrificada. Llavors sí que se li van representar els bons records d'infantesa i el punt de rebel·lia per la prohibició de la mare de veure'l més en aquell moment.

La Victòria, de sobte, es va adonar que el noi que tenia al seu costat era el seu Jaume. En acabar la classe, després d'haver entrecruat mirades com a mínim un parell de cops, es va produir l'esperada conversa.

4t A

-No m'has reconegut? Sóc la Victòria.

-Ja ho sé. T'he reconegut. Com hauria pogut oblidar-te? Per què te'n vas anar?

-Em van obligar. Sense cap explicació.

-Vaig fer l'ESO i el batxillerat a Salou.

-Ja ho sé. Et seguia a Instagram.

Durant tota la classe de dret romà, la Victòria no li va traure l'ull de sobre. *Instagram? Així ho sap tot de mi.* Carles no sabia res de Jaume. No li n'havia parlat mai. Sortia amb ell des de segon de batxillerat i era molt gelós. Alguna vegada l'havia espentada i alguna bufetada *sense importància* havia rebut.

Van passar un trimestre sense fer-se gaire cas. Únicament les mirades i el desig eren presents. Llavors va ser. Van trobar-se a la residència, a l'habitació d'ella.

Havien de fer un treball; no de demografia sinó de dret romà. El van començar, però no el van acabar.

Rodolaren per terra entre besos i arraps. No deien res, es limitaven a mirar-se i tot seguit continuaven amb el que estaven fent. Quan van parar l'orella, van començar a sentir uns passos que a poc a poc s'anaven apropant més i més.

La porta es va entreobrir i a l'altra banda es trobava plantat com una estàtua el seu nòvio, era en Carles.

- Vic... Victòria? -va dir en Carles confós.

Es va fer un silenci llarg, que finalment, es va veure interromput per la crueltat d'en Jaume.

- Mira... Jo no sé qui ets però el que sí sé és que, siguis qui siguis, les coses estan ben clares, no? A la Victòria ja no li importes ni el més mínim.
- Estàs d'acord amb el que diu, contesta... -va afegir en Carles desolat.

Déu meu. Què he fet. M'agrada en Carles és clar. També m'agrada Jaume. Per què sempre t'has de complicar la vida, Victòria. I si poso una excusa per anar-m...

- Tens pensat respondre? -va dir Jaume començant a dubtar sobre l'afirmació anterior.

Tot estava molt embolicat. La Victòria no sabia on posar-se. El seu "nòvio" era un banyut i en Jaume... A en Jaume li estava a punt de caure una de les palisses més grans de la seua vida.

El que estava clar és que sols l'amor, podria posar remei a un problema tan gran com era el cas de la Victòria i els seus amors.

4t B

La Victòria amb tota aquella angoixa del Carles i el Jaume va decidir marxar durant el cap de setmana i visitar la seua mare perquè volia explicar-li aquell succés i estar amb ella.

Quan va arribar a casa la mare de la Victòria la va rebre amb una gran i càlida abraçada, ja que la Victòria ja li havia parlat per telèfon i la mare li havia notat la veu tremolosa. De seguida li va donar una tassa de xocolata desfeta i li va dir d'asseure's a la chaise-longue.

- Bé, Victòria, explica'm, què t'ha passat? Va tot bé? -va preguntar la mare amb un sospir i la mà al pit.

- Si mama, però és que hi ha una persona que ha tornat a aparèixer a la meua vida i estic confosa perquè recordo que aquest noi no t'agradava gens per a mi.

La mare no recordava a qui es referia la Victòria i per fi ella li va explicar tot el que li havia passat amb el Jaume i el que realment sentia per ell.

- Ostres Vic, això sí que no m'ho esperava gens, però reconec que ja és hora d'explicar-te la veritat.

Les paraules de la mare van sorprendre la Vic i ella, agafant-li les mans, li va preguntar:

- Què passa, mama? De quina veritat parles?

La mare li va explicar que el pare del Jaume era el seu marit. En morir el pare de la Vic s'havia sentit molt sola i va ser just en aquell moment quan el va conèixer i se'n va enamorar.

També li va aclarir que van marxar del poble perquè ella va saber que ell l'estava mentint i que realment portava una doble vida.

La Vic no va saber com reaccionar i l'únic que va pensar és que havia estat sortint amb el seu suposat germanastre.

